— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀλήθεια... Βλέπετε, σᾶς ἀγαποῦσα τόσο πολύ !....

— Κακοῦργε !... Φονιά !... φώνᾶξε τότε ἡ Ἰωάννα φρενιασμένη ἀπὸ θυμὸ καὶ πόνο. Θὰ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα !

Δὲν εἶχε δὲ τελειώσει τὰ λόγια της αὐτά, καὶ τέσσερες ἄντρες παρουσιάστηκαν ἔξαφνα στὸ κατεβασμένο γεφύρι τοῦ πύργου. Ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ Γκοέν, τὸν ἅρπαξαν στὰ γερά τους χέρια, τὸν ἔρριξαν κάτω καὶ τὸν ἔδεσαν πισθάγκωνα. Ὁ σκληρὸς ἐπιστάτης ζητοῦσε τώρα νὰ τὸν λυτηθοῦν, τὰ εἶχε χαμένα. Μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε.

Ἐξαφνα, ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ δίνῃ προσοχὴ στὶς κλάψες του, πρόσταξε τοὺς συντρόφους της :

— Πάρτε τὰ μεγάλα καρφιά, ποὺ φέρατε μαζύ σας, καὶ καρφώστε τον πάνω στὴ μεγάλη πύλη τοῦ πύργου, σὰν κοικουβάγια !

Ὁ κακοῦργος, ἀκούγοντας τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια, οὔρλιαξε ἀπελπισμένα :

— Ἔλεος !

Μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε. Οἱ σύντροφοι τῆς νέας τὸν σήκωσαν ψηλὰ καὶ τὸν κάρφωσαν, χωρὶς νὰ μιλοῦν, στὴν πύλη τοῦ πύργου, σὰν μιὰ τεράστια πεταλοῦδα !...

— Καὶ τωρα, τὴ δουλειά σου, Μιχάλη Γκομπέ, ξαναπρόσταξε ἡ Ἰωάννα. Ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἐκδικηθῆς τὸν ἀδελφό σου, ποὺ τὸν ἀδικοσκότωσαν !...

Ὁ Μιχάλης Γκομπὲ πλησίασε. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν, πετούσανε φλόγες. Νὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα ποὺ τόσο τὴν ποθοῦσε ! Ἡ ψυχὴ τοῦ Εὐτύχιου Γκομπὲ θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ ἡσυχάσῃ....

Πῆρε μιὰν ἀξίνα, τὴν σήκωσε ψηλά, σημάδεψε, τὴν κατέβασε ἀπότομα κι' ἄνοιξε στὰ δυὸ τὸ κεφάλι τοῦ κακούργου !...

. . . . . .

Ἡ ἐποχὴ ποὺ συνέβη ἡ ἱστορία αὐτή, ἦταν τόσο ἀνήσυχη καὶ ταραγμένη, ποὺ ἡ ἀνάκρισις γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Γκοὲν ἔγινε πρόχειρα καὶ βιαστικά, χωρὶς ν' ἀνακαλυφθοῦν οἱ δράσται.

Πιστὴ στὴ θύμησι τοῦ ἀγαπημένου της, ἡ Ἰωάννα Μονασσερὸν δὲ θέλησε νὰ παντρευτῆ ποτέ. Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της κλείστηκε στὸ σπιτάκι της, ἀπ' ὅπου, μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, εἶχε ποθήσει νὰ βγῆ νυφοῦλα. Δὲν ἔβγαινε σχεδὸν ποτὲ ἔξω καὶ πέθανε στὰ 1841. Τὴ γνώρισα νέα καὶ ἄκουσα αὐτὴ τὴν ἱστορία ἀπὸ τὸ ἴδιο της τὸ στόμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Τί ἔμαθα, δυστυχισμένε; ρωτάει κάποιος ἕνα φίλο του ποὺ τὸν ἀντάμωσε στὸ δρόμο. Εἶχες τὴν εὐτυχία νὰ χηρεψῆς καὶ ξαναντρεύεσαι τώρα ;

— Μὰ πρέπει νὰ τιμωρηθῶ γιὰ τὸ σφάλμα ποὺ διέπραξα τὴν πρώτη φορά, τοῦ ἀπαντάει ὁ χῆρος.

* * *

Σ' ἕνα ρεστωράν κοντὰ στὴ Βουλή.

Π ε λ ά τ η ς.— Τώρα ποὺ συνεδριάζει ἡ Βουλή, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κάνῃς λαμπρὲς δουλειές...

Ξ ε ν ο δ ό χ ο ς.— Ἄχ, ἄφησέ με, καϋμένε... Δὲν τοὺς ξέρεις τοὺς βουλευτάς ; Αὐτοὶ δὲν τρῶνε... τρώγονται ἀναμεταξύ τους !

* * *

— Γκαρσόν, γιατί μοῦ ἔδωσες ἀκάθαρτη πετσέτα ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἔγινε λάθος. Εἶνε διπλωμένη ἀνάποδα!...

* * *

Μιὰ μέρα κάποιος κύριος ζητοῦσε στὸ δρόμο ἀπὸ ἕνα γνωστό του νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸ χρέος του.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, μὴ μοῦ ζητᾶς χρήματα, γιατὶ δὲν ἔχω ἐδῶ...

— Τὸ βλέπω δυστυχῶς ὅτι δὲν ἔχεις... α ἰ δ ώ ! τοῦ παρετήρησε ὁ ἄλλος.

* * *

— Εἶνε ἀλήθεια, ρωτοῦσε ὁ κύριος Κ. ἕναν φίλο του, ὅτι αὔριο ἡ Βουλὴ πρόκειται νὰ συζητήσῃ τὸ περὶ Τύπου νομοσχέδιο ;

— Φαίνεται νἆναι ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, ἀφοῦ ἡ Βουλὴ ἐργάζεται... γιὰ τὸν Τύπο !..

* * *

— Κατηγορεῖσαι ὅτι σούφρωσες αὐτὸ τὸ πανωφόρι ! λέει ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου στὸν κατηγορούμενο. Τί ἀπολογεῖσαι ;

— Ψέμματα, κύριε πρόεδρε, διαμαρτύρεται ἐκεῖνος. Ὅταν τὸ πῆρα τὸ δίπλωσα τόσο καλά, ὥστε, καθὼς βλέπετε κι' ἐσεῖς, δὲν εἶνε πατεβενά... σ ο υ φ ρ ω μ έ ν ο !

* * *

— Εἶσαι ζῶο ! ἔλεγε στὸν ὑπηρέτη του ἕνας ὑπουργός. Δέκα φορὲς θέλεις νὰ σοῦ φωνάξω γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὰ παπούτσια ;

— Ἂν ἦταν ἀπ' τὸ χέρι μου, κύριε ὑπουργέ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ὑπηρέτης, θὰ σᾶς... ἔ δ ι ν α τ ὰ π α π ο ύ τ σ ι α ἀμέσως !..

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΣΚΙΤΣΟ

Ὁ Τίττα Ροῦφφο
(Σκίτσο καμωμένο ἀπὸ τὸν διάσημο φίλο τοῦ καλλιτέχνου, τενόρο Καροῦζο).

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα χαριτωμενο ἀνέκδοτο τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου. Ὁ οἰκοπεδοφάγος κληρονόμος. Τὰ ἀμίμητα τῆς θεωρίας. Ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ.... Πλωτάρχης. Ὁ κ. Καφαντάρης κι' ὁ Καραγκούνης. Ὁ Πατριάρχης Φώτιος καὶ ὁ τσοπάνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ καθηγητὴς Φίλιππος Ἰωάννου μιὰ μέρα, βλέποντας στὸ δρόμο τὸ γυιὸ κάποιου φίλου του, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει πρὸ ὀλίγου καιροῦ, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἦταν ἀλήθεια, ὅτι εἶχε καταφάγει ὅλα τὰ οἰκόπεδα ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας του.

— Τί νὰ κάνω, κύριε καθηγητά, ἀπάντησε ἐκεῖνος, εἶχα μεγάλες ἀνάγκες...

— Ὤ, εἶπε τότε ὁ Ἰωάννου. Παρατηρῶ, ὅτι τὸν μὲν πατέρα σου τὸν ἔφαγε ἡ γῆ, ἐσὺ δὲ ἔφαγες τὴν γῆν !...

* * *

Κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν τοῦ 1912, πρὶν κηρυχθῆ ὁ πόλεμος, οἱ λοχίαι στὸ Μεσολόγγι ἔκαναν θεωρία στοὺς ἐφέδρους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν μόνον χωρικοί, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦταν καὶ ὁ κ. Βασ. Δενδραμῆς, ὁ νῦν Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος στὴ Σόφια.

Μιὰ μέρα ἕνας λοχίας μιλοῦσε γιὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ, καὶ ἀνέφερε τοὺς βαθμούς τους.

— Μιτὰ τοὺν ἀνθυποπλοίαρχουν, ἔλεγε, ἰέρχεται οὺ ὑποπλοίαρχους, κὶ μιτὰ τοὺν ὑποπλοίαρχουν οὺ πλοίαρχους, κὶ μιτὰ τοὺν πλοίαρχουν οὺ.... πλούταρχος.

Οἱ ἔφεδροι τὸν ἀκούγανε μὲ προσοχή.

— Τοὺ λ' πόν !... ἐξακολούθησε ὁ λοχίας, τὶ θὰ κάν'ς ὅταν δῆς ἰένα.... πλούταρχον, ἰσὺ Δενδραμῆ ;

Καὶ ὁ κ. Δενδραμῆς τοῦ ἀπάντησε :

— Θὰ τὸν.... διαβάσω, κὺρ λοχία !

Περιττὸν νὰ ἐξηγήσουμε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ «πλωτάρχου» !

* * *

Ὅταν ὁ κ. Καφαντάρης, κατὰ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1926, ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν προεκλογικὴ περιοδεία του στὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη, ἔμεινε μιὰ νύχτα στὴ Λάρισσα.

Ἐπειδὴ τότε γινόταν στὴ Λάρισσα ἡ ἐτησία μεγάλη ἐμπορικὴ πανήγυρις, ὁ κ. Καφαντάρης θέλησε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ περιεδιάβαζε μέσα στοὺς πολίτας, πλησίασε ἕνα Καραγκούνη χωρικὸν καὶ τοῦ εἶπε :

— Μεγάλο πολὺ τὸ πανηγύρι σας !

— Χαχά ! Πολὺ μεγάλου, ἀφέντη !

— Καὶ διαρκεῖ πολλὲς ἡμέρες, πατριώτη ;

— Ἴσα μὶ δικαπέντη—εἴχουσ' 'μέρις !

— Καὶ πουλᾶν ἐδῶ ἀπ' ὅλα, ἔ ;

— Ἀπ' οὔλα ! Ἀποὺ γάϊδαρου, μὶ τοὺ συμπάθειου, μέχρι βιλόνα !... ἀπάντησε ὁ ἀφελὴς χωρικός.

* * *

Ὅταν ὁ νῦν Πατριάρχης Φώτιος ἦταν Ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως, στὴν Κοζάνη, μιλοῦσε μιὰ μέρα μὲ ἕναν χωρικὸ ἀπὸ τὰ Σέρβια καὶ τὸν συμβούλευε νὰ φυλάῃ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

— Λοιπόν, καλέ μου ἄνθρωπε, τὸν ἐρώτησε κατόπιν, φυλάττεις τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ ;

Ὁ χωρικός, ἕνας ἀφελὴς τσοπάνης, τοῦ ἀπάντησε τότε :

— Ὄχι, ἅγιε Δέσποτα !

— Πολὺ κακὰ κάνεις. Φυλάττεις τοὐλάχιστον τὰ διδάγματα τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας ;

— Ὄχι, ἅγιε Δέσποτα !

— Ἐ, τότε, τέκνον μου, τί φυλάττεις λοιπόν;

— Φυλάω τὰ.... πρόβατά μου, ἅγιε Δέσποτα !...

* * *

Ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς προήλαυνε κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Ἀξιὸς πλημμυρίσας παρὰ τὸ χωριὸ Βαλμάδες, εἶχε ἀποκλείσει ἐκεῖ τὸν πρῶτο λόχο σκαπανέων τοῦ δεκάτου συντάγματος Λαρίσσης. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες προσπαθοῦσαν οἱ ἄνδρες νὰ διορθώσουν μιὰ μισοχαλασμένη γέφυρα, μὰ τὸ νερὸ δὲν τοὺς ἄφινε. Οἱ σκαπανεῖς πήγαιναν νὰ σκάσουν συλλογιζόμενοι ὅτι ὁ ἄλλος στρατὸς βρισκόταν στὴ Θεσσαλονίκη, ἐνῶ αὐτοὶ ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὶς λάσπες τῶν Βαλμάδων. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ πίκρα κι' ἀπελπισία τῶν τριακοσίων ἀνδρῶν τοῦ λόχου, ὥστε ὁ λοχαγὸς Κουμουτσόπουλος, ἀπὸ τὸ θυμό του, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε τὸ.... ποτάμι τρεῖς φορές !... Τὴν ἄλλη ἡμέρα τέλος τὸ περάσανε μὲ ἀραμπάδες !....

ΑΡΜΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ὁ γάϊδαρος ἔπεσε στὴν ἀποθήκη μὲ τὴ βρόμη κι' εἶπε : «Κάλλιο ἐδῶ, παρὰ στ' ἀχοῦρι».

— Μιὰ μέρα ποὺ γκάριζε ὁ γάϊδαρος τοῦ εἶπαν: Τὶ ὡραία φωνὴ ἔχεις ! Κι' ἀπὸ τότε ὅλο γκαρίζει.

— Ρώτησαν τὸ γάϊδαρο: Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σου ; Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε : Ρωτῆστε τὸ ραβδί....